

Olimpia – Eve Mutso, Coppélius – Ervin Green.

nii jõudu kui suurust, ka kohatist siirust ja hardumust. Puhtad žestid. Liikumises kaasaegne ja samas klassikaliselt vormitähne. Hetkil, kui Greeni Coppélius momendiks aeglustab oma lõputut tühijooksu, ilmub ta vaatesse mõtlikkus. Näib, et tal on kohati kahju enda loodud Olimpia elusarnasusest ja ta oleks isegi valmis Klara ja Nathanaeli teelt haihtuma.

Eve Andre Klarana õilistab vahest kõige enam oma kangelannat, püüdes igati avada temas peituvat inimlikku veetlust. Temas on nii infantiilsust, tütarlapselikku siirust, aga ka selget armastust. Osa on loogiliselt üles ehitatud, suurepäraselt tantsitud ja sellel on oma täpne koht lavastuse kujude süsteemis.

Kogu etenduse jooksul säravad laval suurepäraselt lavastatud ja hiilgavalt esitatud kolm sõbrannat Luana Georg, Ingrid Gilden, Marika Muiste ja kolm sõpra Andrus Laur, Sergei Upkin, Sergei Martinovitš. Oma artistliku sarmiga on nad igaüks eraldi või kolme- ja kuuekesi koos meeldesöövivad.

Stiilne ja efektne lavakujundus

Balletilavastuse üliras tinglikkuses sõltub lõpptulemus paljuski kunstniku tööst. Seekord on lavastajal tugevad liitlased Maurizio Varamo (lavakujunduse) ja Kristopher Millari, Lois Swandale'i (kostüümide) näol: nendelt lavapildi teatraalsus, efektsus (II pilt) ja stiilkindlus. Lavapiilt võimendab meeleolu, mille loomist ballettmeister on taotlenud, ja seda toredas koloriidis. Tänapäevasest esteetikast lähtuv kujundus andnud lavastusele vormi, mis sulab ühte tõlgenduse tänase mõttega. See ei ole mingil juhul lihtsustatud "kaasajastamine" – mõne naiivse detaili või moodsalt askeetliku "tinglikkuse" näol. Kujunduses on kõik tõetruu ja samas on siin maksimum teatralset väljendusrikkust, saavutatud hoolikuse ja tõelise loomingu-õõmuga, kujunduse ja kostüümide ansambllisusega. Kunstnike stiilitunne ja maitse pole vääranud. Võrdse andumusega vormitakse iga detaili ja etenduse tervikut – loomaks atmosfääri. Omanäolised, kergelt sportliku iseloomuga on kostüümid, huvitava värvilahendusega: kalgist valgest sügavsooja mustani. Ereda laiguna võimendamaks Olimpia elusarnasuse erakordsust hõbe metallik tuunikas. Tõsi, võib esitada ka küsimuse – kas see lähtepunkt sobib alati kokku L. Delibes'i muusika kohatise akvarelsuse ja pastel-susega? Ei tea. Aga huvitav on küll.

Ja veel – siiras tänu Estonia teatri kõigi aegade ja lavastuste mahukaima ja sisukaima kavaraamatu koostajale Karin Koprale.

Nii asub seekordne "Coppelia" lavastus Estonias nende tippude kõrvale, mis moodustasid meie balleti kunagise kuulsuse. Ilmselgelt on tegemist üle hooaegade ulatava balletilavastusega. Niisugust taset ootasimegi teatrilt, kui ta hooaja 2001/2002 kujundamisel vahetas välja kolmkümmend aastat balleti-juhi kohal olnud Mai Murdmaa. Uue balleti juhina lubas Tiit Härm akadeemilist balletiteatrit soosivat repertuaari. Ootus oli õigustatud – teovõimas T. Härm kunstilise juhina, andekas ja koolitatud kollektiiv janunemas uut koreograafiat.

Tandemi Mauro Bigonzetti ja Karl Burnett koostöös sai teoks kunstiteos, millest olime Estonias pikki aastaid ilma jäetud. Ime, mille sisuks on terve kollektiivi eneseületamine, väljumine kriisist – balleti loomingu-õõmusega, et Tiit Härm ja balletikollektiiv rege koos ja samast otsast veavad.

AGO HERKÜL